

GARMISCH, GERMANIA
MARTI, 11 DECEMBRIE, ÎN PREZENT
1.40 P.M.

Cotton Malone ura spațiile închise.

Neliniștea sa actuală era amplificată de telecabina aglomerată. Cei mai mulți dintre pasageri erau în vacanță, îmbrăcați în ținute colorate și sprijinind de umeri beže și schiuri. Sesiză o varietate de naționalități. Niște italieni, câțiva elvețieni, o mână de francezi, dar în special nemți. El fusese printre primii care se urcaseră și, ca să-și mai potolească starea de disconfort, se apropiase de una dintre ferestrele înghețate. La 3 000 de metri înălțime, Zugspitze își proiecta silueta pe cerul de un albastru metalic, impunătoarea culme gri fiind decorată cu zăpada de toamnă târzie.

Nu prea inteligent, să acorde acest loc de întâlnire.

Telecabina își continuă ascensiunea amețitoare, trecând pe lângă unul dintre numeroșii piloni de fier ce răsăreau din colții stâncosi.

Era vlăguit, și nu doar din cauza aglomerăției din jurul său. Pe cel mai înalt pisc al Germaniei, îl așteptau niște fantome. Evitase această întâlnire aproape patru decenii. Oamenii asemenea lui, care își îngroapă trecutul atât de hotărât, n-ar trebui să-l elibereze din mormânt cu atâta ușurință.

Iată-l însă aici, făcând exact acest lucru.

Vibrările scăzură în intensitate în timp ce telecabina intră și apoi se opri la stația de pe culme.

Valul de schiori se revărsă spre un alt lift care urma să-i coboare într-o depresiune muntoasă de înaltă altitudine, unde așteptau cabana și pârtiile. El nu schia, n-o făcuse niciodată și nici nu dorise.

Își făcu loc prin centrul de informare turistică, identificat printr-o pancartă ca fiind Müncher Haus. Un restaurant domina jumătate din clădire, restul găzduia o sală de spectacol, un bar, un observator, magazine de suveniruri și o stație meteo.

Împinse ușile de sticlă groasă și păși afară pe o terasă împrejmuită cu balustrade. Aerul alpin înviorător îi mușcă buzele. Conform spuselor lui Stephanie Nelle, omul său de contact ar fi trebuit să-l aștepte pe platforma observatorului. Un lucru era evident. Cei 3 000 de metri în Alpi confereau cu certitudine întâlnirii lor o măsură sporită de confidențialitate.

Zugspitze se afla chiar la graniță. O succesiune de piscuri înzăpezite se ridicau în partea sudică spre Austria. În nord, cât cuprindeai cu privirea, se întindea o vale de forma unei supiere, străjuită de culmi cu muchii stâncoase. Un văl de pâclă înghețată proteja satul german Garmisch și pe tovarășul său, Partenkirchen. Ambele erau foarte căutate pentru sporturile de iarnă, căci regiunea oferea posibilitatea de a practica nu doar schiul, ci și coborârea cu bobul, patinajul și curling-ul.

Alte sporturi pe care le evitase.

Terasa observatorului era pustie, cu excepția unui cuplu în vîrstă și a câtorva schiori care aparent făcuseră pauză să se bucure de privaliște. El venise să elucidă un mister, unul care îi chinuise gândurile din ziua în care bărbații în uniforme veniseră să-i spună mamei lui că soțul ei era mort.

„Contactul cu submarinul s-a pierdut cu patruzeci și opt de ore în urmă. Am pornit căutările și am trimis vase de salvare în Atlanticul de Nord, care au cercetat amănuințit ultima poziție cunoscută. Epava a fost găsită acum șase ore. Am amânat anunțarea familiilor până când am fost siguri că nu era nici o șansă de a găsi supraviețuitorii.“

Mama lui nu plânsese niciodată. Nu-i stătea în fire. Dar asta nu însemna că nu fusese devastată. Au trecut ani până când întrebările

au început să se contureze în mintea lui de adolescent. Guvernul a oferit puține explicații în plus față de declarațiile oficiale. Când se înrolase în marină, el încercase să obțină raportul de investigații al comisiei de anchetă legat de scufundarea submarinului, dar afise că era strict secret. Reluase demersurile după ce devenise agent al Departamentului Justiției și intrase în posesia unei autorizații de securitate de nivel înalt. Degeaba. Când Gary, fiul său de cincisprezece ani, îl vizitase în vară, se confruntase cu alte întrebări. Gary nu și cunoșcuse bunicul, însă dorea să afle mai multe despre el și mai ales despre modul în care își pierduse viața. Presa discutase pe larg despre scufundarea USS¹ *Blazek* din noiembrie 1971, aşa că putuseră citi pe internet multe relatări de atunci. Discuția lor îi reaprinsese propriile suspiciuni – suficient de mult încât să-l determine să facă, în cele din urmă, ceva pentru elucidarea lor.

Își vârbi pumnii înclestați în buzunarele hanoracului și străbătu terasa.

Pe balustradă erau din loc în loc telescoape. La unul stătea o femeie, cu părul brunet prins într-un coc deloc atrăgător. Era îmbrăcată într-un echipament colorat, avea schiurile și bețele sprijinate alături și studia valea ce se aşternea la picioarele ei.

Cotton trecu nonșalant pe lângă ea. Învățăse o regulă cu mult timp în urmă. Să nu te grăbești niciodată. Graba nu aduce decât necazuri.

– Ce privaliște, rosti el.

Femeia se întoarse.

– Într-adevăr.

Tenul ei avea o nuanță deschisă de maroniu-roșiatic; combinat cu trăsăturile egiptene ale gurii, nasului și ochilor, îi semnala originea din Oriental Mijlociu.

– Eu sunt Cotton Malone.

– De unde ai știut că eu eram persoana cu care trebuia să te întâlnești?

El făcu semn spre plicul maro aflat la baza telescopului.

– Aparent, aceasta nu este o misiune de mare risc. Zâmbi. Doar un simplu comision?

¹ United States Ship, prefixul vaselor de război ale Statelor Unite (n.tr.)

— Cam aşa ceva. Veneam la schi. O săptămână liberă, în sfârşit. Întotdeauna am vrut să o fac. Stephanie m-a întrebat dacă aş putea să aduc — ea făcu semn spre plic — asta. Continuă să privească peisajul. Te deranjează dacă termin? A costat un euro şi vreau să văd ce este acolo, jos.

Ea învârti telescopul, studiind valea germană care se întindea pe kilometri întregi în faţa lor.

— Ai un nume? întrebă el.

— Jessica, răspunse ea, cu ochii atinşi tot asupra ocularului.

Cotton se întinse după plic.

Gheata ei îi blocă accesul.

— Nu încă. Stephanie a zis să mă asigur că înțelegi: voi doi sunteți acum chit.

Anul trecut își ajutase fosta şefă în Franţa. Ea îi spusese atunci că îi era datoare cu o favoare, de care trebuia să se folosească însă cu înțelepciune.

Şi asta făcuse.

— De acord. Datorie achitată.

Jessica se întoarse cu spatele la telescop. Vântul îi înroşise obrajii.

— Am auzit despre tine la Magellan Billet. Ești o adevărată legendă. Unul dintre cei doisprezece agenți inițiali.

— Nu mi-am dat seama că sunt atât de popular.

— Stephanie a spus că erai și modest.

Nu avea dispoziția necesară pentru complimente. Îl aștepta trecutul.

— Aş putea lua dosarul?

Ochii ei scânteiară.

— Sigur.

El recuperă plicul. Un gând nelinișitor îi străfulgeră mintea: cum putea un document aşa de subțire să răspundă la atât de multe întrebări?

— Trebuie să fie important, continuă ea.

Altă lecție. Ignoră întrebările la care nu vrei să răspunzi.

— Ești de mult în Billet?

— De vreo doi ani. Se îndepărta câtiva pași de suportul telescopului. Cu toate acestea, nu-mi place. Mă gândesc să plec. Am auzit că și tu ai plecat mai devreme.

La cât de neatent se purtase, renunțarea părea o bună mișcare în carieră. În cei doisprezece ani de activitate își luase doar trei vacanțe, în timpul cărora stătuse într-o alertă permanentă. Paranoia era unul dintre multele riscuri profesionale cu care se confruntau agenții, și doi ani de retragere voluntară nu reușiseră să vindece această maladie.

— Distracție plăcută la schi, îi ură el.

A doua zi avea să ia avionul spre Copenhaga. În momentul respectiv intenționa să treacă pe la magazinele de cărți rare din zonă — un risc profesional al noii sale ocupații. Vânzător de cărți.

Ea îi aruncă o privire în timp ce își lua schiurile și bețele.

— De asta sunt aici.

Părăsiră terasa și traversără din nou centrul de informare turistică aproape pustiu. Jessica se îndreptă spre liftul care avea să o ducă în vale. El merse spre telecabina care urma să-l cobeare 3 000 metri, până la baza muntelui.

Păși în telecabina goală, ținând plicul în mână. Îi plăcea faptul că nu era nimeni la bord. Dar chiar înainte de a se închide ușile, un bărbat și o femeie se grăbiră înăuntru, ținându-se de mână. Angajatul stației trânti ușile și telecabina porni ușor.

Privi afară pe ferestrele din față.

Spațiile închise erau una. Spațiile înghesuite și închise erau cu totul altceva. Nu era claustrofob, dar nu suporta negarea sentimentului libertății. O tolerase în trecut — coborând în subteran de mai multe ori — dar disconfortul său era unul dintre motivele pentru care, cu ani în urmă, când se înrolase în marină, spre deosebire de tatăl său, nu optase pentru submarine.

— Domnule Malone.

Se întoarse.

Femeia stătea în picioare, cu un pistol în mână.

— Voi lua eu acel plic.

2

BALTIMORE, MARYLAND

9.10 A.M.

Amiralului Langford C. Ramsey îi făcea plăcere să se adreseze mulțimilor. Își dădu seama prima dată că adora această experiență pe vremea când era la Academia Navală și, de-a lungul unei cariere care se întindea acum pe mai bine de patruzeci de ani, căutase mereu modalități de a-și hrăni această pasiune. Astăzi se adresa adunării naționale a kiwanienilor¹ – ceva neobișnuit pentru mai-marele Serviciul de Informații al Marinei. Lumea lui era o lume clandestină de fapte, zvonuri și speculații, iar depoziția ocazională în fața Congresului – o încununare a declarațiilor sale publice. Dar în ultima vreme, cu acordul superiorilor, participase la numeroase evenimente. Fără să fie plătit, fără să i se ramburseze cheltuielile, fără restricții în fața presei. Cu cât era mai mare gloata, cu atât mai bine.

Și fuseseră multe luări de cuvânt.

Aceasta era a opta apariție publică în ultima lună.

– Am venit astăzi să vă vorbesc în legătură cu un subiect despre care sunt sigur că știți foarte puțin. A fost un secret multă vreme. Cel mai mic submarin nuclear al Americii. Privi insistent mulțimea atentă.

¹ Kiwanis International este o organizație internațională de voluntari dedicată oferirii de servicii educaționale și ajutorării săracilor. (n. tr.)

Acum vă spuneți în sinea voastră: „A înnebunit? Șeful Serviciului de Informații al Marinei are de gând să ne povestească despre un submarin ultrasecret?” Încuviință din cap. Exact asta intenționez să fac.

– Căpitane, avem o problemă, spuse timonierul.

Ramsey moțăia într-un somn dulce în spatele scaunului ofițerului navigant. Comandanțul submarinului, care stătea lângă el, se ridică și își concentra atenția asupra monitoarelor video.

Toate aparatele de filmat exterioare afișau mine.

– Doamne, Dumnezeule! șopti căpitanul. Opriți totul. Nu-l mișcați nici măcar un centimetru.

Pilotul se supuse comenzi și lovi energetic o succesiune de îնtrerupătoare. Ramsey poate că era doar locotenent, dar știa că materia explozivă devinea ultrasensibilă când era scufundată în apă sărată perioade lungi de timp. Navigau pe fundul Mării Mediterane, chiar lângă coasta franceză, înconjurați de rămășițe mortale din cel de-al Doilea Război Mondial. Doar o simplă atingere a corpului navei de una dintre coloanele metalice și NR-1 ar fi devenit din ultrasecret – uitat în totalitate.

Nava era cea mai specializată armă a marinei, ideea amiralului Hyman Rickover, construită în secret pentru o sumă amețitoare de o sută de milioane de dolari. Având doar 43,5 metri lungime și 3,6 metri lățime, cu un echipaj de unsprezece oameni, designul era de mici dimensiuni în comparație cu standardele submarinelor, totuși ingenios. Capabil să se scufunde la 900 de metri adâncime, submersibilul era pus în funcțiune de un reactor nuclear exceptional. Trei orificii de filmare permitteau inspecția vizuală externă. Sistemul electric exterior susținea multimea de camere de filmat. Un clește mecanic putea fi folosit pentru recuperarea unor obiecte. Un braț manipulator avea atașate uinelte de prindere și tăiere. Spre deosebire de navele din clasa de atac sau de cele purtătoare de rachete, NR-1 era înzestrat cu un turn de control de un portocaliu strălucitor, cu o punte cu superstructură plată, cu o chilă incomodă și protuberanțe numeroase, inclusiv două anvelope de camion retractabile marca Goodyear, umplute cu alcool, ce îi permiteau să se deplaseze pe fundul mării.

– Propulsoarele în poziție descendantă acum! ordonă căpitanul.

Ramsey își dădu seama ce făcea comandanțul. Încerca să țină cu fermitate submersibilul pe fundul mării. Un lucru bun. Pe ecranele camerelor de filmat erau prea multe mine ca să le mai numere.

– Pregătiți-vă să goliți tancurile principale de imersiune, continuă căpitanul. Vreau să ne ridicăm drept în sus. Nu alternativ stânga-dreapta.

În centrul de control era liniște, ceea ce amplifica geamătul turbinelor, suflarel aerului, tipătul ascuțit al lichidului hidraulic și semnalele acustice de avertizare ale echipamentelor electronice care, doar cu puțin timp în urmă, actionaseră asupra lui precum un sedativ.

– Ușor și constant, zise acesta. Tineți-l nemîșcat pe măsură ce ne ridicăm.

Pilotul apucă manetele de control.

Vasul nu fusese echipat cu o cârmă. În schimb, patru manete fuseseră preluate de la avioanele de vânătoare. Tipic pentru NR-1. Deși era de ultimă generație ca putere și concepție, majoritatea echipamentelor de la bord țineau mai degrabă de epoca de piatră decât de cea spațială. Mâncarea era preparată într-o imitație ieftină de mașină de gătit folosită pe avioanele comerciale. Brațul manipulator fusese preluat de la un alt proiect al marinei. Sistemul de navigație, adaptat de la avioanele de linie transatlantice, de-abia funcționa sub apă. Cabine înghesuite pentru echipaj, o toaletă care rareori făcea și altceva decât să se înfundă, iar hrana consta numai din semipreparate, pe care le cumpeau de la un supermarket local înainte de a părăsi portul.

– Sonarul nu a detectat prezența acelor chestii? întrebă comandantul. Înainte de a apărea?

– Deloc, răspunse unul dintre membrii echipajului. Pur și simplu s-au materializat din întuneric în fața noastră.

Aerul comprimat pătrunse în tancurile principale de imersiune și submariul se ridică. Pilotul își țină ambele mâini pe manetele de control, pregătit să folosească propulsoarele pentru ajustarea poziției.

Aveau nevoie să se ridice doar vreo treizeci de metri pentru a se elibera.

– După cum puteți observa, am reușit să ieşim din câmpul acela de mine, conchise Ramsey. Era primăvara anului 1971. Clătină din cap aprobator. Așa este, cu multă vreme în urmă. Am fost unul dintre norocoșii care au servit pe NR-1.

Văzu privirile pline de uimire ale spectatorilor.

– Nu ștui mulți despre submarin. A fost construit la jumătatea anilor 1960 în mare secret, ascuns chiar și de cei mai mulți amirali din vremea aceea. Era dotat cu o multitudine uluitoare de echipamente și

putea să coboare de trei ori mai adânc decât orice alt submersibil. Nu avea însemne de identificare, nici arme sau torpile și nici echipaj oficial. Misuniile sale erau strict secrete și multe au rămas astfel până în ziua de azi. Ceea ce este și mai uimitor este faptul că submarinul încă mai există – acum este al doilea ca vechime al marinei și încă funcțional, în serviciu activ din 1969. Nu la fel de secret cum era odată. Astăzi are întrebuiențări atât militare, cât și civile. Dar când este nevoie de ochi și urechi omenești în străfundurile oceanului, misiunea i se încredințează lui NR-1. Vă amintiți toate acele povești despre cum America interceptă cablurile telefonice transatlantice și asculta con vorbirile sovieticilor? Era NR-1. În 1976, când a căzut în ocean un F-14 cu o rachetă Phoenix de tehnologie avansată, NR-1 l-a recuperat înaintea sovieticilor. După dezastrul lui *Challenger*, NR-1 a fost cel care a localizat propulsorul cu garnitura defectă.

Nimic nu captiva mai bine interesul ca o istorisire palpitantă, și el avea o mulțime de când activase pe acel submersibil unic. De departe de a fi o capodoperă tehnologică, NR-1 avusese numeroase defecțiuni și în ultimii ani mai era ținut în circulație doar datorită ingeniozității echipajului. Uitați de manual – *inovația* era motto-ul lor. Aproape toți ofițerii care activaseră la bordul său ajunseră în posturi mai înalte, inclusiv el. Îi plăcea că acum putea vorbi despre NR-1, totul parte a planului marinei de a spori numărul recruiților prin declamarea succesului. Veteranii, asemenea lui, puteau spune poveștile, iar oamenii, precum cei care ascultau acum, urmau să-i repete fiecare cuvânt. Presa, despre care i se spuse că va fi prezentă, avea să asigure o diseminare suplimentară. „Amiralul Langford Ramsey, șeful Serviciului de Informații al Marinei, într-un discurs rostit în fața adunării naționale a kiwanienilor, a declarat...“

Avea o perspectivă clară a succesului.

Eșecul nu avea sorți de izbândă.

Ar fi trebuit să se pensioneze cu doi ani în urmă, dar era bărbatul de culoare cu cel mai înalt grad în armata Statelor Unite și primul celibatar confirmat să se ridice vreodată la cel mai înalt rang din marină. Plănuise asta de atâtă vreme, fusese atât de atent. Își păstrase